

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15ΜΕΡΩΝ ΟΡΙΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΕΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Ευρυακή 10 Δεκεμβρίου 1956 (Π.Ο.Η.)
"Ἔτος ΙΑ". Ἀριθ. 249 — Τριτὴ Ψόλλων Ἀρχ. 1
Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθήναι
Τηλέφ. 24.968

Διευθύνεται ὑπὸ ἡμελοῦς Συντοκτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξώτμητος δρασ. 15.— Ἐτήσια δρασ. 30
Ἐμπροσθοῦ: Ἐξώτ. δολ. 2.— Ἐτήσια δολ. 4

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΕΝΤΙΜΩΝ

B'.

Τὸ ἐγκριτον περιοδικὸν «Τρεῖς Ἰεράρχαι» δημοσιεύει καὶ δευτέρον μέρος τῆς πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν Ἀνοικτῆς Ἐπιστολῆς. Ἡ σπουδαίους τῶν δύο αὐτῶν ἀδελφῶν εἶναι ἀφ' αὐτῆς φανερά, διότι α) Τὸ δημοσιεῖον περιοδικὸν εἶναι Πανελληνίου κύρους καὶ ἐγγωσμένης ἀξίας β) τὰ ἐπιχειρήματά του εἶναι ἀκαταμάχητα καὶ ἀδιάβλητα γ) Διότι τὸ περιοδικὸν αὐτὸ ἀνήκει εἰς τὴν Αὐτοκέφαλον Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν (νεοημερολογιτῶν), ὥστε αὐτὰ πού γράφει νὰ εἶναι βαρύνοντα καὶ ἀπρηλλαγμένα τῆς προκαταλήψεως, ὅτι διήθεν τὰ ἔχουν γράψει πάλαι. Θέλομεν νὰ ἐλπίζωμεν, ὅτι ἡ πρὸς ὃν ἀπευθύνεται ἐπιστολὴ θὰ λάβῃ σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν τὰ συστάσεις ἐνός κηρύγματος λαϊκοῦ ἱεροποστόλου, τοῦ κ. Π. Βαρυμποπιάνου, τοσοῦτον μάλλον καθ' ὅσον ὅπισθεν του ἀκολουθεῖ λαϊκὸν κίνημα εὐσεβείας καὶ εὐρυτάτης ἐκτίσεως.

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Κόριον Κον ΔΡΟΘΕΟΝ

Παραπέμνενα

Ὁ κλεινὸς Πατριάρχης Ἱεροσολύμων καὶ μέγας στυλοβάτης τῆς Ὁρθοδόξιας Δοσίθεος ὁ Νοταρᾶς, σκολιάζων τὴν ληφθεῖσαν ἀπόφασιν κατὰ τοῦ νέου καλενδαρίου ὑπὸ τῆς μεγάλῃς συνόδου πατριαρχεύοντος Ἱερεμίου τοῦ B' γράφει τὰ ἀξιοσημάντα ταῦτα:

«Ὅτι μέγιστον σκάνδαλον προῆξεν ἡ Ρώμη καὶ ὁ πάπας Γρηγόριος ΙΓ' παντὶ τῷ κόσμῳ καὶ πᾶσι τοῖς χριστιανικοῖς ἔδνεσι διὰ τὸ καινοτομήσαι εἰς τὸ ἅγιον Πάσχα τοῦτο, ἡ καινοτομία δηλονότι περὶ τοῦ ἁγίου Πάσχα ἀποδείξεως οὐ δέεται, ἐπειδὴ ἡ κατ' ἔτος πράξις μάρτυς ἀπαράγραπτος. ἐκτὸς ὅμως τούτου, ὅτι οὐ γέγονεν ἀσφαλῶς καὶ ἡ τοιαύτη λεγομένη διόρθωσις ἄλλοτε μὲν γὰρ οἱ Λατῖνοι τὸ Πάσχα τῶν Ἑβραίων προεορτάζουσιν, ἄλλοτε δὲ τοῦτο τοῖς Ἑβραίοις συνεορτάζουσιν καὶ κατὰ ταύτην τὴν διόρθωσιν δακνύεται φανερόν τὸ ἁμάρτημα τῶν παραβαινόντων τοὺς

τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας Λατίνων. Ὅτι δὲ ἡ Ἀνατολικὴ ἐκκλησία φυλάττουσα τὸ ἀρχαῖον καὶ πάτριον ἔθος... μένει καὶ τοῦτῳ καθαρά τε καὶ ἀγνή, ὡς καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς, φανερόν ἐστι πᾶσι τοῖς εἰδόσι τοὺς 4 διορισμοὺς καὶ κανόνας τῆς ἐκκλησίας, καθ' οὓς δεῖ φυλάττεσθαι τὴν τελεσιουργίαν τοῦ ἁγίου Πάσχα... Ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει συναθροισθεῖσα (τῷ 1593) ἁγία σύνοδος ἐπὶ πατριάρχῳ κυρίου Ἱερεμίου, Ἀλεξανδρείας Μελετίου καὶ Ἱεροσολύμων Σωφρονίου ἀπεβάλετο ταύτην τὴν παράβασιν μάλλον ἢ διόρθωσιν... ὥς ἐπισφαλῆ, ὥς μὴ ἀναγκαῖαν, ὥς ἀντικειμένην τοῖς ἱεροῖς κανόσι καὶ ὥς πρόξενον πολλῶν σκανδάλων...»

(Δωδεκαβίβλ. κεφ. ΙΑ', 8, σ. 1169 βλ. καὶ σ. 315 τὴν ἀπόφασιν τῆς 7ης οἰκουμ. συνόδου περὶ τῶν ἀποστολικῶν κανόνων).

Καὶ ἐν Σχόλιον.

Ἀνωτέρω παρενείροντες τὴν ἐπίσημον δῆλωσιν τοῦ Μακαριώτατου, ὅτι «ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Γρηγ. ἡμερολογίου ἀντίκειται εἰς τοὺς ἱεροὺς κανόνας καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις» ἀπεδείξαμεν, ὅτι ἡ ἀποδοχὴ περιλαμβάνει καὶ τὸν εορτασμὸν τοῦ Πάσχα. Χαρὰν μεγάλην ἠγοῦμεθα διὰ τὴν ἐν τῷ τύπῳ κατ' αὐτὰς ἀναγραφείσαν εἴδησιν, ὅτι ὁ Μακαριώτατος ἀπεφάσισε νὰ διορίσῃ διευθυντὴν τοῦ Θεολογικοῦ οἰκοτροφείου τὸν ἐκ νέου μεταμεληθέντα παλαιοημερολογίτην ἐπίσκοπον Διανλείας Θεοφίλ. Πολύκαρπον Λιάσσην ὡς νεοφώτιστον νεοημερολογίτην. Ἀλλ' ἐνταῦθα θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ τονώσωμεν, ὅτι ἐγκρίπτεται κατὰ πολὺ σοβαρόν τὸ νὰ διορίσῃ εἰς μίαν τοιαύτην σπουδαίαν θέσιν ἱεράρχην ἀγωνισάμενον φανατικῶς λόγῳ καὶ ἔργῳ ὑπὲρ τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου καὶ ἀναλαβόντα νὰ παιδεγωγῇ καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον εἰς τὸ πάτριον ἡμερολόγιον! Ἔχομεν ὑ-

πὸ χεῖρα τοῦ φυλλάδιον: «Κρίσεις ἐπὶ τῆς πρώτης παρατηρήσεως... τοῦ σεβ. μητροπολίτου Λαρίσης κ. Δωροθέου ἐπὶ τῆς γνωματεύσεως κτλ.» Βόλος, 1952. Ἡ χειρονομία αὕτη ἀνατιθέσθαι εἰς ἑλλήδας ἡμῶν, οἱ δὲ Μακαριώτατος «ἀγχι ποτὶ τὰν σπάταν τὰν λίθον» καὶ ἀποδεικνύεται ἀριστος στρατηγός.

Ὁ μνήμης ἀγαθὸς ἡξιωμένος οἰκοῦμεν. πατριάρχης Ἰωαννῆμ Γ' τῷ 1902 ἐρωτήσας τὰς ἀδελφὰς ὁρθοδόξους ἐκκλησίας περὶ τῶν θρυλουμένων πρὸς ἡμερολογιακὴν μεταβολὴν ἔλαβε παρὰ πασῶν δευτηρικῶν ἀπάντησιν καὶ ἔμμονήν εἰς τὸ πάτριον. Τελικῶς δὲ μετὰ τῆς περὶ αὐτὸν ἀγίας καὶ ἱερᾶς συνόδου ἀποφαίνεται κατὰ Μάϊον 1904 ὡς: «Περὶ δὲ τοῦ καθ' ἡμᾶς ἡμερολογίου τοιαύτην ἔχουσαν γνώμην αἰδέσιμον εἶναι καὶ ἐμπέδον τὸ ἀπ' αἰώνων μὲν ἦδη καθωρισμένον, πεσυρμένον δὲ τῇ διηγεσῆς πράξει τῆς ἐκκλησίας Πασχάλιον, καθ' ὃ τὴν λαμπροφύρον τοῦ Κυρίου ἀνάστασιν ἐορτάζει δεδογμένῃ τῇ πρώτῃ Κυριακῇ τῇ μετὰ τὴν πανσέληνον τῆς εὐαγγελικῆς ἱσημερίας ἢ συμπαύτουσιν ἢ μεταπαύμεν, ὥς οὐκ ἔξδν περὶ τοῦτο καινοτομήσαι· τὸ δὲ τὸ παραφυλάσσοντος Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον καὶ τὸ ἐορτολόγιον ἡμῶν ἀμετακινήτον, ὑπερηγήσας δὲ μόνον 13 ἡμέρας, ὥστε συμπίπτειν τὰς μηνολογίας ἡμῶν τε καὶ τῶν τῷ ἐτέρῳ ἡμερολόγιῳ κατακολουθούτων ἀνόνητον (= ἰσωφελές) καὶ ἀσποπον εἶναι (ἡγούμεθα) τῆς μὲν παραλείψεως τοσούτων ἡμερῶν ὅπ' αὐθεντὸς ἐπιβαλλομένης λόγου οὔτε ἐκκλησιαστικοῦ οὔτε ἐπιστημονικοῦ, τῆς δὲ ἐντεῦθεν συμπτώσεως τῶν μηνολογιῶν ἐσομένης προσκαίρου μέχρι δηλονοῦν τοῦ 2100 ἔτους, ὅτε καὶ αὐτὴς ἀρξεται ἡ διαφορὰ μίαις ἡμέρας. Ἀλλὰ καὶ τὸ μετασφραγίσαι τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, ὡς δὴδαν ἐπιστημονικῶς ἀνακριβὲς καὶ τὸ μέσον πολιτικὸν ἔτος καταστῆσαι οὕτω συμφωνότερον τῷ τροπικῷ, προῶρον τὸ γε νῦν ἔχον καὶ ὅλως περιττὸν ἡγούμεθα ἡμεῖς τε οὐδαμῶς ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως ὑποχρεούμεθα μεταλλάττειν ἡμερολόγιον καὶ ἡ ἐπιστήμη, ὡς γε παρ' εἰδικῶν ἀνδρῶν βεβαιούται, οὕτω ὀριστικῶς ἀπεφάνετο περὶ τῆς ἀκριβείας, μεθ' ἧς τὸ τροπικὸν ἔτος λογίζεται». («Περὶ τῶν σχέσεων τῶν αὐτοκεφάλων ὁρθοδόξων ἐκκλησιῶν καὶ περὶ ἄλλων γενικῶν ζητημάτων πατριαρχικαὶ σύνεδ. ἐγκύκλιος τοῦ 1902, αἱ εἰς αὐτὴν ἀπαντήσεις... καὶ ἡ ἀνταπάντησις τοῦ οἴκουμ. πατριαρχείου», Κων/πολις, 1904, σ. 79).

Τούτων οὕτως ἐχόντων διερωτώμεθα τὴν τοιαύτην ἐμπεριστατωμένην καὶ σπουδαιοτάτην ἀπόφασιν τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας καὶ τῶν αὐτοκεφάλων ἐκκλησιῶν ἡδύνατο ὁ τοποτηρητὴς τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου Δωροθέος Μεγάλης, ὁ Προύσης μητροπολίτης, τῷ 1920 νὰ ἀκυρώσῃ χάριν ἀνομολογήτων σκοπῶν καὶ νὰ ἀπολύσῃ ἐγκύκλιον πρὸς τὰς ὁρθοδόξους τε καὶ χριστιανικὰς ἐξέας ἐκκλησίας, δι' ἧς ἀφελῶς καὶ ἀταλαιπώρως εἰσηγεῖται τὴν ἀποδοχὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ὑπὸ τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριαρχείου; Εἴχς τοιοῦτον κανονικὸν δικαίωμα ὁ τοποτηρητὴς οὗτος, ὅστις μεταβὰς εἰς Λονδίνον καὶ βαυκαλισθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀγγλων, οἱ δὲ ὑποστηρίχθη ὅπ' αὐτῶν κατεχόντων τὴν Κωνσταντινουπόλιν τότε κατὰ τὴν ἐκλογὴν πατριαρχοῦ; Εἶναι παρανομία καὶ προδοσία τὸ τοιοῦτον ἢ οὐχί;

Καὶ ἐπὶ τῆς ἐγκυκλίου ταύτης ἐστρηόχθη ἡ ἀπό-

φασις τῆς Ἑλλ. ἐκκλησίας, ἵνα δικαιολογήσῃ τὸ πράξι· νόημα τῆς μεταβολῆς τοῦ ἡμερολογίου! Ἡ δὲ ἐγκύκλιος αὕτη κατεχωρίσθη ὡς συμβολικὸν μνημεῖον ὑπὸ τοῦ ἐσχάτως ἐκδόντος τὰ δογμ. καὶ συμβ. μνημεῖα τοῦ Θεολόγου καθηγητοῦ τῆς δογματικῆς.

Ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου:

«Τὰ δογματικὰ καὶ συμβολικὰ μνημεῖα (!) τῆς ὁρθοδόξου καθολικῆς ἐκκλησίας» ὑπὸ Ι. Καρμίση, τόμ. Α'. Β' Ἀθήναι 1953.

Ὁ κατὰ τὸ ἄλλα καλὸς καὶ ὁρθόδοξος δογματολόγος τῆς ἐκκλησίας μας οὐκ οἶδμεν τί καθὼν οὐδὲν ἐκ τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων καὶ ἀποφάσεων περὶ τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου κατεχώρισεν ἐν τῷ μνημειῷ τούτῳ ἔργῳ. Καὶ ὅμως τὰ ἐγγράφα ταῦτα ἀπὸ τοῦ Δωροθέου καὶ ἐξῆς ἐδημοσιεύθησαν οὐχὶ ἀπαξ καὶ ἀποτελοῦσι μέρος ἀναπόσπαστον τῶν συμβολικῶν βιβλίων. Ἐπὶ ἱερῶν Β' ἐγένετο ἡ πρώτη μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κων/λεως σύνοδος, ἧς ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἡμερολογίου καθώρισαν τὴν θέσιν τῆς Ἀνατολικῆς ἐκκλησίας ἐναντι τοῦ σιγματος καὶ ἐκαντηρίασε τὰς παπικὰς καινοτομίας. Ἐπιτρέπεται νὰ ἀγνοῇ τοῦτο ὁ Ὁρθόδοξος καὶ τὴν καταδικὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου; Καὶ ὅμως ἀντὶ τούτου βλέπομεν μετ' ἐκπαλήξεως ἐν σ. 950 ἰδιαίτερον κεφάλαιον: «XXIV. Ἐγκύκλιοι τοῦ πατριαρχείου Κων/πόλεως καὶ ὁρθόδοξοι (!) δηλώσεις ἀναφερόμεναι εἰς τὴν οἰκουμενικὴν κίνησιν τῶν ἐκκλησιῶν (1920—1952)». Τὰ ἀποτελέσματα τῆς κινήσεως ταύτης ἐναντι τῆς ὁρθοδοξίας ὑπῆρξαν τοιαῦτα, ὥστε σήμερον αὐτὸς ὁ γράψας νὰ ὁμιλῇ μετ' ἀγανακτήσεως δι' αὐτὴν τὴν περιπέτειαν. Ἡ εἰσαγωγή τοῦ κεφαλαίου τούτου ἀρχεται οὕτως:

«Πρόκειται περὶ δύο ἐγκυκλίων, ἐξ ὧν ἡ μὲν πρώτη εἶναι (ἀκουσον) τὸ περίφημον διάγγελμα (λέξεις εἰλημμένη ἐκ τῆς πολιτικῆς κονίστρας καὶ τοῦτο πρὸς ἔξαρσιν τοῦ οἰκτροῦ ἐγγράφου) τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριαρχείου (πατριαρχεῖον κυρίως δὲν ὑπάρχει ἄνευ πατριαρχοῦ· ἡ τοποτηρητεία περιορίζεται μόνον εἰς τὰ μᾶλλον ἐπείγοντα ζητήματα τῆς τρεχούσης υπηρεσίας) «πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ τοῦ ἔτους 1920» σ. 950

Τὸ «Διάγγελμα» ἐν σελ. 957—960 δημοσιευθὲν ἑλληνιστί, ἀγγλιστί, γαλλιστί, γερμανιστί καὶ ρωσιστί, καὶ «ἵνα πληθυνθῇ ἡ γνώσις», ἐπανελήφθη ὑπὸ τοῦ δογματικοῦ καὶ ἰδιαιτέρως. Ἐπιμένοντες εἰς τοῦτο, διότι πάντες οἱ γράψαντες περὶ τοῦ νέου ἡμερολογίου καὶ αὐτὸς ὁ ἐκδότης καθηγητὴς πρὸς δικαιολογίαν λέγουσιν, οἱ «ἡμεῖς ἀκολουθοῦμεν τὸ πατριαρχεῖον».

Κατ' ἀρχὰς ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ γίνεται λόγος περὶ τῆς μετὰ τῶν ὁρθοδόξων φιλίας καὶ ὡς πρῶτον μέσον λέγει, εἶναι ἡ παραδοχὴ τοῦ νέου ἡμερολογίου (πρῶτον τάσσεται, διότι αὐτὸς ἦτο ὁ σκοπὸς τοῦ ἐγγράφου καὶ τῆς ὅλης κινήσεως). «Δύναται δὲ ἡ φιλία αὕτη ἐπιφέρει, καὶ ἀγαθόφρων πρὸς ἀλλήλους διάθεσις ἐκφάνεσθαι καὶ τεκηριοῦσθαι εἰδικότερον κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν ὡς ἐξῆς: α'. Διὰ τῆς παραδοχῆς ἐνιαίου ἡμερολογίου πρὸς ταῦτοχρονον ἐορτασμὸν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἐορτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν» σελ. 959. Ἐπιτρέπεται νὰ εἰπώμεν, οἱ ἡ σύνοδος ἐκείνη «ἐδείκτε ἑλληβόρου», διότι ἀκέφαλος οὖσα καὶ χωρὶς

νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τῶν ἄλλων ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀποτείνεται πρὸς τὰς ἑτεροδόξους Ἐκκλησίας καὶ προσεῖναι τὴν λύσιν τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος, οὐχὶ βεβαίως νὰ πείσῃ αὐτὰς νὰ υἱοθετήσωσι τὸ ἡμέτερον ἡμερολόγιον, ἀλλὰ ἱκετεύει αὐτὰς νὰ μᾶς χαρίσωσι τὸ ἰδικόν των! «Φύξον ἦλιν καὶ σιέ νάξον γῆ!» Ἐπελάθετο ἡ σύνοδος, *ὅτι ἡ δι' ἀλλογραφίας συνεννόσις τοῦ Ἰωάννου Γ' μετὰ τῶν ἄλλων ἐνέχει ἀκριβῶς τὴν ἐννοίαν τῶν συνδικῶν ἀποφάσεων τῶν τριῶν πρώτων αἰώνων*. Ἦως ἐτόλμησε λοιπὸν ν' ἀναγρέψῃ αὐτάς, εἶναι ἀπορίας ἄξιον. Διακηρύττομεν, Μακαριώτατε, μὲ δλὴν τὴν δύναμιν τῶν πνευμένων, ὅτι τὸ περὶ φημον τοῦτο «Διάγγελμα» ἀποτελεῖ ἀτόχημα προδοσίας τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ δέον νὰ ἀποκηρυχθῇ ὡς ἄκυρον, καὶ νὰ σιγματισθῇ ὁ Ἕλλην καθ' ἡγήνητος ἐκεῖνος τῆς ἀστονομίας, ὅστις ἄπειρος ὢν τελείως τοῦ ἡμερολογιακοῦ θέματος ἀπαηλώς εἰς ἔβρα συμφορόντια παρέσυρε καὶ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν καὶ τὸ Πατριαρχεῖον εἰς τὴν παγίδα, Ἡ πρώτη ἐξελίσσεται τοῦ θρησκευομένου ἑλληνικοῦ λαοῦ (*).

(*) Εἰς τὴν πρὸς τὴν Α. Μακαριότητα ἐπιστολὴν, τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ προηγουμένον φύλλον, ὁ τυπογράφος ἀλλάξας τὴν θέσιν τῶν γραφομένων περὶ τὸ τέλος κατέστρεψε τὴν ἐννοίαν τοῦ ἐγγράφου τοῦ πατριάρχου Ἰερεμίου. Τὸ κείμενον πρέπει νὰ διορθωθῇ οὕτως:

«Χάριτι γὰρ Χριστοῦ ἀπὸ τῆς Ἀ' Οἰκουμένης Συνόδου καὶ ἕως τοῦ νῦν ἀεὶ τὸ Πάσχα τὸ ἱερὸν μετὰ τὸ νομικὸν γίνεται καὶ ἐν Ἐκκλησίᾳ καὶ σύγχυσιν τινα οὕτε ἔγνωμεν, ἵνα εἰς διόρθωσιν ἀναστῶμεν· καλῶς τε γὰρ διετυπώθη τοῖς ἁγίοις πατράσι καὶ αἰωνίως διαμένει ἄπταιστον· κακῶς γὰρ παρὰ τῶν ἀστονομῶν τῆς Παλαιᾶς Ρώμης ἀρηρέθησαν αἱ ἐβρα ἡμέραι ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου μηνός... καὶ ἔξω πάντες λόγουν». Ἡ Ἱερὰ Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὁρους τῷ 1926 ἦτοι οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἱερῶν μονῶν ἐπεισαν τὸν πατριαρχικὸν ἔπαρχον Μ' ρωνεῖας: Ἀνθιμον (ἀντὶ νὰ τοὺς πείσῃ), τὸν εἰσηγητὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου, νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι *ἔσφαλε τὸ πατριαρχεῖον* (βλ. Ἀγιορειτικὸν Ἠμερολόγιον 1927). Ὅθεν καὶ ἀφέθησαν οἱ Ἀγιορεῖται νὰ διατηρῶσι τὸ πάτριον ἡμερολόγιον μέχρι οἴήμερον.

Ἡπαράκλησις

Παρακαλοῦμεν τοὺς θροῖλλοντας ἢ συνθεμὰς ἐρημερίδας ἢ ἄλλας πρὸς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα θροῖλές, ὅπως σπεύσωσι καὶ τακτοποιήσωσι τὰς συνδρομάς των. Ἐπίσης οἱ ἀποσιτέλλοντες ἐπιστάγας καλὸν θὰ εἶναι νὰ ἀναγράφωσι διπυθὲν τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς τῶν χρημάτων.

Υπεύθυνος Ὀλη: Μανωγιώτης Γ. Βρατεῖκος

Νίκης 33—Ἀθήναι

Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σερμίνης

Θεμιστοκλέους 88

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΑΙ ΙΕΡΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ὑπὸ Ἀρχιμ. Ἀνακίου Παπᾶ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὴν ἡμέραν λοιπὸν τῶν Εἰσοδίων, ποὺ παρίστατο ὁ στρατὸς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὡς ἀνωτέρω διοιηροῦμαι, διὰν ἐψάλλετο ἡ Μεγάλη Δοξολογία δογὰ καὶ μετὰ μέλου: Βυζαντινῆς μουσικῆς, ἤρχισεν ἡ Κανδήλα νὰ κινήται ὀλίγον ὁπότε ὁ Κανδηλαπλῆτης Μοναχὸς πηγαίνει εἰς τὸν κ. Λοχαγὸν καὶ δείχνων τὴν Κανδήλαν τοῦ λέγει μετὰ θαυμασμοῦ: «Βλέπεις τὴν Κανδήλαν αὐτὴν ποὺ κινεῖται; Ναι ἀποκρίνεται ἀπαθῶς ὁ κ. Λοχαγός, φαίνεται ὅτι αὐτὴν τὴν σιγμὴν τὴν ἀναψεν ὁ Κανδηλαπλῆτης. "Ὁχι ἀπαντᾷ ὁ Μοναχὸς ἀλλὰ κινεῖται μόνῃ της, καὶ ἰδοὺ πρόσσεχε' μεταβαίνει παρ' αὐτοῦ: ὁ Μοναχὸς πρὸς τὴν Κανδήλαν καὶ τὴν σταματᾷ, καὶ ἀφήσας αὐτὴν ἀκίνητον ἀπορακρόνεται ἐκείθεν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἄρχεται καὶ πάλιν κινουμένη χωρὶς νὰ ἐγγίῃ τις ἐπάνω της, καὶ βαθμυδὸν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ κίνησις ἐπεκτείνεται». Ὁ κ. Λοχαγός καὶ ὁ Στρατὸς, βλέποντας τὸ παράδοξον τοῦτο φαινόμενον, ἐνέειναι τὴν ἀπορίαν καὶ περιέργειάν των, καὶ παρηκολούθουν μετὰ μεγαλειώσεως προσοχῆς τὸ φαινόμενον, διότι οὐδέποτε ἄλλοτε εἶδον τοιοῦτον τι. Ἀρχισάσης τῆς Θεῆς Λειτουργίας καὶ προχωροῦσης κανονικῶς καὶ τῆς κανδήλας προσιδούσης τὴν κίνησιν ρυθμικώτατα, μετὰ τὸν τρισάγιον ὕμνον, ὅταν ὁ δεξιὸς χορὸς ἤρχισεν μετὰ μεγάλης φωνῆς καὶ ἐνθουσιασμοῦ νὰ ψάλλῃ διὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ 400 ἐτῶν δουλείας τὸ Πολυχρόνιον τοῦ Βασιλέως, (πράγμα ποὺ ἐξύπνησεν ἀποτόμως τὰ αἰσθήματα τοῦ Πατριτισμοῦ καὶ τῆς ἐλευθερίας τῶν Μοναχῶν), δίδεται δὲ αὐτοστιγμὴ καὶ ἀποτόμως ἐκ τοῦ ἁξιοματικοῦ εἰς τοὺς στρατιώτας μετὰ δυνατῆς φωνῆς τὸ παράγγελμα τῆς προσοχῆς, καὶ ἀκούεται εὐκρινῶς ὁ γδοῦπος τῶν ποδῶν καὶ ἡ ἀπότομος κίνησις τοσούτων στρατιωτῶν ἄρχεται δὲ συγχρόνως νὰ ψάλλεται ἔξω τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τῶν Στρατιαικῶν σαλπύγγων ὁ Ἑθνικὸς Ὕμνος, καὶ ἔξω τῆς Ἐκκλησίας ἡ Κανδήλα αὐτὴ νὰ ἐδρίσκειται εἰς τὸ ζενιθὶ τῆς κήσεως της, ὅλη αὐτὴ δηλαδὴ ἡ συνιονισμένη Ἱερωδότη στιγμή, ἡ Ὁρησκευτικὴ καὶ Ἑθνικὴ εὐφροσύνη καὶ μεγαλειώδης δορτὴ ἡ στερεότυπος πλέον εὐτυχία καὶ ἐξασφάλις τοῦ θεοῦ τοῦτου δώρου τῆς ἐλευθερίας καὶ αὐτῶν τῶν ἐν Ἀθῷ Πατέρων, ἐρώντων διὰ πρώτην φορὰν τοὺς ἐλευθερωτάς των ἀδελφούς Ἕλληνας στρατιώτας συμπορευομένους μαζὶ των ἐντὸς Καθολικοῦ των. Ὁλη αὐτὴ ἡ θεία τῷ ὄντι πραγματικότητα, ἐκίνησε τὰς εὐδικτωτέρας χορδὰς τῆς Καρδίας των, καὶ ἔβλεπε τις ἐν ἐλπίδι τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἀναλίσκται εἰς δάκρυα χαρᾶς καὶ πνευματικῆς ἀγ'ιλλείσεως καὶ εὐχαριστίας πρὸς τὸν Θεόν, ἀναμνησκόμενον τὸ θρυλικὸν ἐκεῖνον γασμικὸν τῶν Προγόνων μας: «... Σώπατε Κυρὰ Δέσποινα καὶ σείς εἰκόνας μὴ κλαῖτε, πάλι μὲ χρόνους μὲ καιροὺς πάλι δικὰ μας θάνατοι».

Ἡ δορτὴ ἔμεινεν ἀλητμήνητος εἰς ὅσους εἶχον τὴν εὐτυχίαν νὰ τὴν ἀπολαύσωσι ἀλλὰ καὶ ἀνεξάλειπτος ἀπὸ τὰς καρδίας ἡμῶν, διότι ἐκεῖ εἶδαμεν πάντες οἱ παρευρεθέντες νὰ συνεορτάζωσι καὶ συμ-

ΑΝΑΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Ὁ Πρόεδρος τῆς Π. Θ. Ε. Ο. Κ. κ. Κων)νος Θεοφάνους ἀπευθύνει θερμὸς χαιρετισμὸς πρὸς ἅπαντας τοὺς ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ ξένην ἀγωνιστὰς καὶ καλεῖ αὐτοὺς, ὅπως ἐντείνωσιν τὰς προσπάθειάς των πρὸς ἐπίλυσιν τοῦ ἐπιμάχου ζητήματός μας. Εἶναι καιρὸς νὰ ἐπιστρατεύσωμεν τὰς ἀστείρευτους δυνάμεις τοῦ Ἀγώνος μας, διότι μόνον ἠνωμένοι καὶ ἀγωνιζόμενοι θὰ ἐπιβληθῶμεν.

Ὁ κ. Πρόεδρος ἐν συνεχείᾳ εὐχαριστεῖ θερμῶς τοὺς πολυπληθεῖς ἀποστολεῖς συγχαρητηρίων ἐπιστολῶν ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τῶν καθηκόντων του, ἐπικαλούμενος τὰς εὐχὰς των καὶ τὴν πολύτιμον συμπαράστασιν των, διὰ νὰ φέρῃ εἰς αἴσιον πέρας μετὰ τῶν λοιπῶν μελῶν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τὸ ἀναληφθὲν ἔργον.

πανηγυρίζουν τὰ ἐλίγεια, μὲ τὰ οὐράνια· ἡμεῖς μὲν οἱ ἄνθρωποι νὰ ἐορτάζωμεν τὴν ἐλευθερίαν μας διὰ τῆς Ἀγρυπνίας καὶ δοξολογίας μας πρὸς τὸν Θεόν, νὰ συνευδοκῇ δὲ ὁ Θεὸς καὶ νὰ συγχαίρεται μεθ' ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν δούλων του διὰ τῆς θαυμαστῆς κινήσεως τῆς Κανδήλας Του. Ὡστε ἀπόδειξις τρανωτάτης καὶ τοῦτο, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς ἐστὶ ἀδιαρρήκτως συνδεδεμένος μετὰ τοῦ Ἑλληνοπολιτισμοῦ, ὥς ἔχει ἀποδαχθῇ ἀπειράκις διὰ θαυμάτων καὶ διαφορῶν μεγαλειῶν τοῦ Θεοῦ ἀπὸ Χριστοῦ ἕως σήμερον. Ὁταν ὁ σεβαστὸς Γέροντάς μας Ἰάκωβος Ἱερομόν. Πνευματικὸς Σκοπελίτης, ἦτο σχεδὸν τεσσαρεκοντούτης μίαν ἡμέρα ἡ Κανδήλα αὕτη ἐκκείετο πολὺ ἀτάκτως, ἀνω κάτω, δεξιὰ ἀριστερὰ μὲ διαθέσεις νὰ χυθῇ. Οἱ Πατέρες βλέποντες τὸ τοιοῦτον ἐτρουνοκρατήθησαν καὶ σταυροκοπούμενοι ἔλεγαν μετὰ δακρύων. Τὶ θὰ πάθομεν Παναγία μας, τὶ θὰ μᾶς συμβῇ; Τὴν νύκτα ἐκείνην πᾶναι φωτιὰ εἰς τοὺς Ἑσώνους καὶ βοηθοῦντος σφοδροῦ ἀνέμου, καίεται ὁλόκληρος ἡ Μονὴ ἐκτὸς τοῦ Καθολικοῦ τῆς Ἐκκλησίας, διότι δὲν ἐνώνετο ἀπὸ πουθενὰ μὲ τὰ δωμάτια.

Μᾶς ἐδιηγείτο δὲ πολλάκις ὁ Μοναχὸς Γέροντάς μας τὸ ἐξῆς θαυμάσιον γεγονός. Ἐπάνω λοιπὸν εἰς τὴν δίνην τοῦ πυρὸς τὸ πᾶν ἐκαίετο, ὁ Γέροντάς μας κρατῶν δύο δοχεῖα τοῦ νεροῦ, ἐκουβαλοῦσε τρέχοντας νερὸ καὶ ἔριχνε εἰς τὸ καίόμενον πάτωμα ὅπως καὶ τόσοι ἄλλοι πατέρες καὶ λαϊκοὶ προσπαθοῦντες νὰ σβῇσουν τὴ φωτιά· εἰς μίαν στιγμήν ὅπου ὁ Πνευματικὸς ἔφθασε δρομαίως μὲ τὰ δύο δοχεῖα ὕδατος πλησίον τοῦ καιόμενου πατώματος τρέχει ἐργάτης τις καὶ ἀρπάζει τὰ δοχεῖα ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Πνευματικοῦ (νὰ τὸν ξεκουράσῃ), καὶ πλησιάζας χύνει τὸ νερὸ, ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ φωτιὰ εἶχε προχωρήσῃ ὑπὸ τὸ πάτωμα καὶ κοπέντος τοῦ μέρους ἐκείνου ἔπεσε μετὰ τοῦ ἐργάτου μέσα εἰς τὴν φωτιὰ καὶ κατενῆ!!! ὁ δυστυχὴς. Ἐδῶ πάλι βλέπει τις τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Πνευματικόν. Ἐὰν δὲν ἐβρίσκετο ὁ ἐργάτης χωρὶς ἄλλο θὰ ἐκαίετο ὁ Πνευματικὸς, ἀλλὰ κρίμασιν οἷς εἶδε Κύριος ἐπρόλαβεν ὁ ἐργάτης διὰ νὰ κατ' αὐτὸς καὶ σωθῇ ὁ Πνευματικὸς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΓΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ Ο ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΣ

Ἀλλεὺς ἦτο ὁ μέγας οὗτος Ἀπόστολος. Ἀπλὸς καὶ ἄσημος ψαράς τῆς Γαλιλαίας, ὁμότεχνος μὲ τὸν ἀδελφόν του Πέτρον τὸν ἐπίσης μέγαν Ἀπόστολον τοῦ Χριστοῦ. Κατ' ἀρχὰς ὑπῆρξαν μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ διὰν κάποιαν ἡμέραν ὁ Ἰωάννης εἶσεν τὸν Κύριον, τὸν ἔδειξε καὶ εἶπε πρὸς τοὺς μαθητὰς του : «Ἴδε ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ». Καὶ οἱ ἄλλοι μαθηταὶ τοῦ φωτισμένοι ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἠκολούθησαν τὸν Χριστὸν καὶ τὸ ἠρώτησαν : «διδάσκαλε ποὺ μένεις;» Καὶ ὁ Κύριος πρὸς τὰ ἐγγνώριζεν ὅλα τοὺς ἄπαντά «ἔλατε καὶ θὰ ἰδῇτε».

Ἐν τούτοις μαθηταὶ τοῦ δὲν ἔγιναν ἐκείνην τὴν στιγμήν. Θὰ τὸν ἀκολουθήσουν πιστῶς καὶ μέχρι τὴν τελευταίαν τους πνοὴν ὀλίγον ἀργότερον.

Ὁ Πρόδρομος συνελήφθη καὶ οἱ Ἀνδρέας καὶ Πέτρος ἐπανῆλθον εἰς τὴν λίμνην καὶ τὸ ἔργον τους.

Δὲν ἔσβηνεν ὁμοῦ ἀπὸ τὴν μνήμην του ὁ λόγος τοῦ Προφήτου. «Ἴδε ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ὁ αἰῶνα τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου». Καὶ νὰ ποὺ κάποιαν ἡμέραν περιπατῶν ὁ Κύριος παρὰ τὴν λίμνην τῆς Γαλιλαίας βλέπει τοὺς δύο ἀδελφούς καὶ τοὺς λέγει «δεῦτε ὁπίσω μου καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἁγίους ἀνθρώπων». Καὶ οἱ ἅγιοι αὗτοι ἄνθρωποι ποὺ τόσον καιρὸν περιέμεναν τὸν Μεσσίαν φωτίζονται ὑπὸ πνεύματος τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ἀναγνωρίζουν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου.

Ὁ Ἀνδρέας κατέχει μαζὶ μὲ τοὺς τρεῖς κορυφαίους μαθητὰς τοῦ Σωτῆρος, τὸν Πέτρον Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, σπουδαίαν θέσιν εἰς τὸν κύκλον τῶν Ἀποστόλων. Ὁ εὐαγγελιστὴς Μάρκος μάλιστα ἀναφέρει τὸ ἐξῆς, τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει ὅτι καὶ ὁ Ἀνδρέας ὑπῆρξε κορυφαῖος Ἀπόστολος «καὶ καθημένον αὐτοῦ (τοῦ Κυρίου) εἰς ὄρος τῶν ἐλαιῶν κατέναντι τοῦ ἱεροῦ, ἐκηρώτων αὐτὸν κατ' ἰδίαν Πέτρος καὶ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης καὶ Ἀνδρέας».

Ὅταν οἱ Ἕλληνες ἠθέλησαν νὰ ἰδοῦν τὸν Κύριον καὶ ἀπεστάθησαν πρὸς τὸν Φίλιππον, αὐτὸς μὲ τὴν σειράν τὸ ἀνέφερε εἰς τὸν Ἀνδρέα καὶ οἱ δύο ἀπόστολοι ὡμίλησαν εἰς τὸν Χριστόν.

Κατὰ τὴν διατροφήν των πεντακισχιλίων ὁ Ἀνδρέας ἀναφέρει πρὸς τὸν Κύριον, ὅτι κάποιος μικρὸς πωλοῦσε δύο ἰχθῦς καὶ πέντε ἄρτους καὶ φαίνεται, ὅτι ὁ ἀπόστολος ἐπίστευεν, ὅτι ὁ Κύριος ἠμποροῦσε νὰ διατρέψῃ διὰ θαύματος τὰς πέντε χιλιάδας ἀνθρώπων.

Δυστυχῶς αἱ πράξεις τῶν ἀποστόλων δὲν μᾶς δίδουν πληροφορίας περὶ τοῦ Ἀνδρέου.

Ἐσώθησαν εἰς μεταγενεστέρους ἱστορικούς, Εὐσέβιον, Νικηφόρον μερικαὶ πληροφορίες, αἱ ὁποῖαι φαίνεται ὅτι δὲν στεροῦνται ἀλήθειας. Οὕτω μανθάνομεν, ὅτι μετὰ τὸν διωγμὸν τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου ποὺ ἔγινε εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ὁ Ἀνδρέας περιῆλθε πολλὰ μέρη τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου. Ἐκήρυξε εἰς τὴν Καππαδοκίαν, τὴν Γαλιλίαν, τὴν Βιθυνίαν καὶ εἰς τοὺς Σκύθας, τὴν χώραν τῶν ἀνθρωποφάγων.

Κατόπιν ἐπῆγε εἰς τὸ Βυζάντιον. Τὸ πατριαρχ-

χεῖρον Κωνσταντινουπόλεως θέτει τὴν ἀρχὴν τοῦ εἰς τὸν Ἀπόστολον αὐτόν. Κατόπιν ἐκέρχθη εἰς τὴν Θράκην, Μακεδονίαν, Ἠπειρόν καὶ τέλος ἐφθασε εἰς Ἀχαΐαν. Ἐκεῖ κατῳράσθηε νὰ κἀμὴ χρῆσιαν τὴν σύζυγον τοῦ ἀνθυπάτου Αἰγαίου Μαξιμίλλαν. Καὶ ὁ Αἰγαῖος μαινόμενος διέταξε τὴν θανάτωσιν τῶν ἀποστόλων. Ἐσταυρώθη εἰς σταυρὸν σχήματος Χ. Τόση ἦτο ἡ ὁργὴ του ὥστε ἀπηγόρευσε τὴν ταφήν τοῦ ἀποστόλου.

Ἀλλὰ ἡ τιμωρία δὲν ἄρρηξε νὰ φθάσῃ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Κατελήφθη ὑπὸ μανίας καὶ ἠτυονόνησε. Μετὰ ταῦτα ὁ πρῶτος ἐπίσκοπος τῶν Πατρῶν Στρατοκλῆς βοηθούμενος καὶ ὑπὸ τῆς Μαξιμίλλας παρέλαβε τὸ σῶμα τοῦ Ἁγίου καὶ τὸ ἐνεταφίασε μετὰ μέγας τιμᾶς. Τὸ 856 τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου μετεφέρθη εἰς τὸν ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐν Κωνσταντινουπόλει. Συμφώνως μὲ μίαν παράδοσιν ἡ ἁγία κἀρα τοῦ Ἀποστόλου παρέμεινε εἰς Πάτρας μέχρι τοῦ 1460. Ἐκτοτε ἀλλάγεται εἰς τὴν Δύσιν.

Τιμᾶται ὡς πολιοῦχος καὶ προστάτης ἅγιος τῆς πόλεως τῶν Πατρῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας καὶ τῶν ἀλλείων.

ΜΩΡΑΙΝΕΙ ΚΥΡΙΟΣ...

Ἀνεγράφη εἰς τὰς ἐφημερίδας πρὸ ἡμερῶν, ὅτι οἱ Ἑβραῖοι πόλεμον ἀναιτίως κατὰ τῶν Αἰγυπτίων κινήσαντες καὶ ἐγγὺς τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ φθάσαντες, ἐστρατοπέδευον παρὰ τοῖς πρόποδας τοῦ Ὄρους Σινᾶ. Ἐκεῖ ἀναμνησθέντες ὅτι πρὸ 3.500 ἐτῶν οἱ Πατέρες αὐτῶν μετὰ τοῦ Μωϋσέως ἐπὶ τεισασσάμενοι ἔτη ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐπλανήθησαν (διότι ἐπιλαθόμενοι τοῦ Θεοῦ καὶ ὅσα φοβερά ἐποίησε τοῖς Αἰγυπτίοις, ἡλλάξαντο τὴν δόξαν ΑΥΤΟΥ ἐν ὁμοιώματι μόσχου ἐσθιοντος χορτὸν) προσηυχήθησαν καὶ οὕτοι σήμερον παρὰ τὸ ὄρος Σινᾶ καὶ ἡ ψυχὴ αὐτῶν ἡγαλλιάσατο σφόδρα ἐπὶ τῷ γεγονότι τούτῳ.

Ἀλλ' ὅποια ἀντίθεσις καὶ εἰρωνία τραγικὴ! Τότε οἱ Ἰσραηλίται δεδουλωμένοι ἦσαν τοῖς αἰγυπτίοις καὶ ἐν διαρκεί κατανάγκασμῳ ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἐν τῷ κατασκευάζειν τὰς πλίνθους, τῶν ἐργοδωκτῶν σκληρῶς βιαζόντων. Τὴν πάσασιν δὲ τοῦ λαοῦ ἰδὼν ὁ Θεὸς ἐξελέξατο Μωϋσῆν τὸν δούλον αὐτοῦ ποιμένειν τὸν Ἰσραὴλ. Νῦν ὁμως οἱ Ἑβραῖοι ἐκουσίως ἑαυτοὺς τοῖς Ἀγγλοῖς ἐδούλωσαν. Τότε τὴν σκληρὰν δουλείαν τοῦ Φαραὼ φεύγοντες πρὸς τὴν ἐλευθέραν Ἰερουσαλὴμ καταλιπόντες πάλιν ἐπὶ τὴν τῶν αἰγυπτίων δουλείαν ἐπέστρεψαν (τὰ πράσα ἴσως καὶ τὰ σκόροδα τοῦ Φαραὼ ἐπιποθήσαντες). Τότε τῇ Μωσαικῇ μόνον γάρβῳ σταυροτύπως πληρτούση, τὴν Ἐρυθρὰν ἄβρῶχος ἐπέβυσαν· νῦν δὲ τοῖς τῶν Ἀγγλῶν ἄρμασι σκεπτόμενοι, ὀλίγου δεῖν ἐν τῷ βυθῷ τῆς Ἐρυθρᾶς κατεπονιζόντο. Τότε στόλος πυρὸς καὶ γνόφος καὶ νεφέλη φωτεινὴ ὁδηγοὶ αὐτοῖς ἦσαν, νῦν δὲ Ἀγγλοὶ καὶ ἀγγλικῶν ἀρμάτων προβολεῖς.

Τότε Θεὸς ἐξ οὐρανοῦ τὸ Μίνα καὶ τὴν ὀργυρομήτραν ἐδίδου, νῦν δὲ ἀλλόφυλοι καὶ ὁμοφιλόφιλοι τὰς κονσόρβας τῶν ἱταλιῶν καὶ οὐίων κρεάτων ἀφθόνας παρέχουσι. Τότε ἱερεῖς τῷ Ἰ-

σραὴλ Μωϋσῆς καὶ παρὼν ἦσαν, νῦν δὲ Πάστορες μετὰ Ραββίνων τὴν στρατείαν εὐλόγουν. Τότε Κιβαὶος τῆς Διαθήκης καὶ Στάμτος τοῦ Μάνα καὶ γάρβος τοῦ Ἀαρὼν ἡ βλαστήσασα καὶ ἐπιφάνους λυχνία ἐκτάτης πόλεως τῆς Ἰερουσῆς περιφερόμενα ἐν ἀλλοτριῇ ἐλαταὶ καὶ κέρσαι τὰ τεῖχη αὐτοῖς ἐκρηγνίζοντο.

Νῦν δὲ ἀερόπλοια καὶ ἄρματα μάχης καὶ ἀλλόφυλοι σύμμαχοι τῷ Ἰσραὴλ τοὺς αἰγυπτίους οὐ κατέβαλον. Ποῦ νῦν Κιβαὶος καὶ τᾶλλα πάντα ὧσεὶ καπνὸς ἐξέλιπον. Παρήλθεν ἡ σινὰ τοῦ Νόμου (τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης) τῆς Χάριτος ἐλθούσης (τοῦ Χριστοῦ). Περὶ τούτου τοῦ Μεσσία καὶ Μωϋσῆς ἀποθνήσκον ἐν τῷ ὄρει Χωρήβ προσφίτευσεν λέγων. Προφήτην ὡς ἐμεῖ ἐκ μέσου Ὑμῶν ἀναστήσει Κύριος ὁ Θεός, Αὐτοῦ ἀκούετε. (Λευτερ. ΙΗ' 15, 18—19 καὶ Ἰω. Ε. 43). Καὶ ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ τῆς φωνῆς ΑΥΤΟΥ (τοῦ Μεσσία) οὐκ ἤκουσε καὶ κατέδωκεν ἄνθρωπον πτωχὸν καὶ κατανενυγμένον τῇ καρδίᾳ καὶ οὐκ ἐποίησε μετ' αὐτοῦ ἔλεος. Γεννηθῆτω ἡ ἐλπίς αὐτῶν εἰς παγίδα καὶ εἰς ἀνταπόδοσιν καὶ εἰς σκάνδαλον (Ψαλμ. ΡΗ').

Ὅποια ἀληθῆς ἀντίθεσις καὶ εἰρωνία τραγικὴ μεταξὺ λαῶν, καιρῶν καὶ γεγονότων τοῦ 1571 π.Χ. καὶ 1956 μ. Χ.!!

Λάρισα 7—12—56

Εὐθύμιος Γ. Τριανταφύλλου

Ἀξιωματικὸς Χωροκῆς ἐν ἀποστρατεῖᾳ

ΠΩΣ ΕΤΙΜΗΣΕ Ἡ ΠΑΝΑΓΙΑ Ἡ ΟΔΗΓΗΤΡΙΑ, ΤΗΝ ΜΝΗΜΗΝ ΤΟΥ ΑἰΜΕΝΗΤΟΥ ἩΜΩΝ ΠΟΙΜΕΝΑΡΧΟΥ

Ἡ παρήγορος καὶ γλυκερὰ ἐλπίς τῆς Ἀγωνιζομένης Ὀρθοδοξίας, ἡ «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» ἐτίμησε μὲ ἰδιαίτεραν εὐλάβειαν τὴν μνήμην τοῦ ἀειμνήστου ποιμενάρχου ἡμῶν κ. Χρυσόστομου.

Οὕτω τὴν ἡμέραν τῆς μνήμης τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, δωδεκάς αὐτοκινήτων μὲ μέλη τοῦ Διοκ. Συμβουλίου καὶ ἄλλας Κυρίας, συμπαραλαβούσαι καὶ τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἀειμνήστου, ἀνῆλθε ἐπὶ τοῦ τάφου.

Ἐκάστη κυρία προσεκόμισε μικρὰν ἀνθοδέσμη, καὶ ὅλοι ὁμοῦ δι' αὐτῶν περιέκοσμησαν λίαν φιλαρέσκως τὸν τάφον τοῦ ἀειμνήστου, ὥστε οὗτος νὰ δίδῃ τὴν ἐντύπωσιν ὠραιότητος θαλάμου ἐορταστικῆς ὑποδοχῆς.

Παραλλήλως αἱ μοναχαὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἡγυρέμισαν δίσκον κολύβων καὶ ἀνεμπέμφθη ἐπιμνημόσυτος δέησις ὑπὸ τῶν Ἀρχιμανδριτῶν κ. κ. Παρθενίου καὶ Μερκουρίου.

Ὀλίγους λόγους ἀπλοῦς καὶ κατανυκτικοῦς ἐξεφώνησε ὁ πατὴρ Μερκούριος.

Ἐοφλοὶ ὁδηγοὶ τυφλῶν

Τότε προσελθόντες οἱ μαθηταὶ εἶπον αὐτῷ: οἷδας ὅτι οἱ Φαρισαῖοι ἐσκανδαλίσθησαν ἀκούσαντες τὸν λόγον; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε: πᾶσα φταια, ἣν οὐκ ἐφύτισεν ὁ Πατὴρ Μου ὁ οὐράνιος ἐκρίζωθήσεται. Ἀφετε αὐτούς· ὁδηγοὶ εἰσι τυφλοὶ τυφλῶν· τυφλὸς δὲ ἐὰν τυφλὸν ὁδηγῇ ἀμφοτέροι εἰς βόθυνον πεσοῦνται. Ὁ Κύριος

ΚΑΣΣΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΡΩΜΑΙΟΥ ΠΡΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΚΑΣΤΟΡΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὅστε, ἐντεῦθεν ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ μόνον τὴν πρᾶξιν ἐμποδίζει ἀλλὰ καὶ τὴν σκέψιν ἀκόμη καταδικάζει. Διὰ τοῦτο, ἀρμύζει εἰς ἐκείνους οἵτινες τοὺς Θεοὺς Νόμους ἀκολουθοῦν δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν, νὰ ἀγωνίζωνται κατὰ τοῦ πνεύματος τῆς ὁργῆς καὶ τῆς ἐν τῷ ἔσωτικῷ ἡμῶν ἐνυπασχοῦσης νόσου. Καὶ νὰ μὴ καταδικάζωνται οἱ κατὰ τῶν ἀνθρώπων κινούμεντοι τὴν ὁργὴν τῶν, εἰς μόνωσιν καὶ ἐρημίαν, διότι δῆθεν, ὡς μὴ διακρίνοντες ἐκεῖ τοῦ αἰτίου τοῦ ὁποῖου μᾶς κινεῖ τὴν ὁργὴν, εὐκόλως ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀρετὴ εἰς τὴν μόνωσιν· διότι ταύτην, μόνον διὰ τῆς μακροθυμίας θέλομεν ἀποκτήσει.

Διότι, ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐπομακρυνθῶμεν τῶν ἀδελφῶν ἐξ αἰτίας τῆς ἰδικῆς μας ὑπερηφανείας, ἐπειδὴ δὲν θέλομεν νὰ κατηγορήσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας καὶ νὰ ἀναγνωρίσωμεν, ὅτι ἐκ τῆς ἰδικῆς μας ὀκνησίας προήλθον οἱ αἰτίαι τῆς ταραχῆς. Ἔως οἷον δὲ καταλογίζομεν εἰς τοὺς ἄλλους τὰς αἰτίας τῆς ἰδικῆς μας πονηρίας, εἶναι ἀδύνατον νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν τελείαν ἀρετὴν τῆς μακροθυμίας. Ὅστε τὸ ζήτημα τῆς ἰδικῆς μας διορθώσεως καὶ εἰρηνεύσεως δὲν κατορθοῦται διὰ τῆς μακροθυμίας τῆς ὑπὸ τοῦ πλησίον πασοφερομένης· εἰς ἡμᾶς, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐκ μέρους ἡμῶν πρὸς τὸν πλησίον ἀνεξικακίας.

Ὅταν δὲ τὸν τῆς μακροθυμίας ἀγῶνα ἀποφύγοντες, τὴν ἐρημικὴν ζωὴν ἐπιδιώκομεν καὶ τὴν μόνωσιν, ὅσα δὲ ἐκ τῶν ἰδικῶν μας παθῶν ἐκεῖ μεταφερόμεν, εἶναι ἀποκαρτυμένα καὶ οὐχὶ ἐξαλειφθέντα. Διότι ἡ ἐρημία καὶ ἡ ἀναχώρησις δι' ἐκείνους οἵτινες εἶναι ἀπηλλαγμένοι παθῶν, οὐχὶ μόνον νὰ διατηρῇ ταῦτα γνωρίζῃ ἀλλὰ καὶ νὰ τὰ ἀποκρύπτῃ· οὐδὲ ἐπιτρέπει εἰς τοὺτους νὰ διαγνώσωσιν ὑπὸ ποίου πάθους νικῶνται. Ἀντιθέτως μάλιστα, ὑποβάλλει εἰς αὐτοὺς, τὴν φαντασίαν τῆς ἀρετῆς καὶ κατορθώνει νὰ πείσῃ αὐτοὺς ὅτι ἐγένοντο ταπεινοὶ καὶ μακροθύμοι, ἔως οἷον βεβαίως δὲν εἶναι παρὼν ὁ τούτους ἐξ-ρεθίζων καὶ δοκιμάζων. Ὅταν δὲ παρουσιασθῇ ἀφορμὴ τις, τοὺτους ταράσσουσα καὶ ἐρεθίζουσα, εὐθύς τὰ ἀπομείναντα κεκρυμμένα πάθη, ὡς ἱπποὶ ἀφηνιάσους ἀπὸ τῆς ἀφρησίας του, ἀναπηδήσαντα καὶ εἰς τὴν μακρὰν ἡσυχίαν καὶ ἀνάπαυσιν τραφάντα, μὲ σφοδρότερον καὶ ἀγριότερον τρόπον, παρασύρουσι πρὸς τὸ ὀλεθρὸν τὸν ἴδιον τὸν ἐπιβάντην. Διότι περισσότερον ἐξαγριοῦνται ἐντὸς ἡμῶν τὰ πάθη ὅταν ὀργοῦν, μακρὰν τῆς ἀσκήσεως.

Καὶ αὐτὴν τὴν σκιάν τῆς ὑπομονῆς καὶ μακροθυμίας τὴν ὁποίαν ἐνομίζομεν ὡς προσεχημένην ἐκ τῆς μετὰ τῶν ἀδελφῶν ἐπικοινωνίας ἀπολέσαμεν, ἐξ αἰτίας τῆς ἀμελείας τῆς ἀσκήσεως καὶ τῆς μονώσεως. Διότι καθὼς τὰ ἱερέα ἐρπετά, ἐντὸς ἡσυχάζουν εἰς τὴν ἐρημίαν καὶ εἰς τὰς φωλεὰς τῶν, ὅταν ἀντιληφθῶσιν, ὅτι πλησιάζει τις, ἐμφανίζουσι τὴν μανίαν τῶν, οὕτω καὶ οἱ ἐμπαθεῖς ἄνθρωποι, οὐχὶ πρὸς ἀπόκλιθιν ἀρετῆς, ἀλλὰ ἐν τῇ ἐρημίᾳ ἡσυχάζοντες, ὅταν ἀντιληφθῶν, ὅτι θὰ συναντηθῶσιν μετὰ τινος πλησιάζοντος· καὶ ἐξερεθίζοντος τότε ἐξερροῦσι τὸν ἴον τῶν. Ὅποτε, ἐκεῖνοι οἵτινες ἐκίχη-
τοῦσι τὴν ἀρετὴν τῆς πραότητος πρέπει ὡς ἀπο-

κλιστικὴν φροντίδα νὰ ἔχουν, ὅχι μόνον κατὰ τῶν ἀνθρώπων νὰ μὴ ὀργίζωνται, ἀλλ' οὐδὲ κατὰ τῶν ἀλόγων ζώων ἢ τῶν ἀψύχων πραγμάτων. Διότι, ἐνθυμοῦμαι ἐγὼ, ὅτι διέκριβον εἰς τὴν ἔρημον καὶ κατὰ τοῦ καλίου θυμοῦ, νὰ παυνοῦν οὕτως κατ' ὁμοίαν καὶ ὅχι ἀλλ' ἁπλῶς. Καὶ κατὰ τοῦ ξύλου θυμοῦ, ὅταν προσεπάθουν τοῦτο νὰ κόψω ἀδύνατον κατέστη νὰ τὸ κόψω ταχέως.

Ἄλλοτε δὲ κατὰ πυρβόλου λίθου θυμοῦ, διότι ἐβαλόμεν νὰ σπινθηροβολήσῃ, πολὺ βραδέως τὸ πῦρ ἐξεπλήθρυνεν. Ἄρα, ὅταν ἡ ὁργὴ ἐντείνεται, ὡς καὶ κατὰ τῶν ἀναισθητῶν πραγμάτων δύναται νὰ σπαραγῇ. Ἄν λοιπὸν ἐπιθυμήσωμεν νὰ ἐπιτύχωμεν τῆς συγγνώμης τοῦ Κυρίου, ὅχι μόνον τὴν ἐνεργὸν ὁργὴν ὡς εἶπομεν, πρέπει νὰ ἐμποδίσωσιν, ἀλλὰ καὶ τὴν κατὰ διάνοιαν. Οὕτε καὶ τόσο ὥφελαι νὰ τὸ κρατῇ κανεὶς τὸ στόμα του ἐν ὥρᾳ θυμοῦ ἵνα μὴ ἐκφέρῃ βραδείας καὶ βλαπτείας λέξεις, ὅσον τὸ νὰ καθαρίσῃ τὴν καρδίαν ἀπὸ τῆς μηχανικῆς καὶ νὰ μὴ ποιεῇ τὴν διάνοιαν μὲ πονηροὺς λογισμοὺς κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ.

Τὰς εἴδας, ὥστε τῶν ἀμαρτημάτων πρέπει νὰ κόπτωμεν, παραγγέλλει ἡ Εὐαγγελικὴ διδασκαλία, πολὺ πρὸ τῶν καρπῶν, διότι, ὅταν ἡ εἴςα τοῦ θυμοῦ ἀποκοπῇ ἀπὸ τῆς καρδίας οὕτε τὸ μῖσος οὕτε ὁ φθόνος θὰ φθάσῃ εἰς ἔργον· ἄλλωστε, καὶ ὁ μισῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἀνθρωποκτόνος λέγεται, ὅταν φονεῦσιν αὐτὸν μὲ τὸ αἶσθημα τοῦ μίσους ἐν τῇ διανοίᾳ καὶ τοῦ ὁποῦ τοῦ αἵματος βλέπουσιν οἱ ἄνθρωποι, οὐχὶ διὰ ξίφους χυθέν, ἀλλὰ φονευθέν μὲ τοῦ μίσους τὴν ἐκδήλωσιν. Βλέπει δὲ καὶ ὁ Θεὸς ὅστις ὅχι μόνον ἀναλόγως τῶν πράξεων ἀλλὰ καὶ ἀναλόγως τῶν λογισμῶν καὶ τῶν προαιρέσεων, εἰς ἕνα ἕκαστον ἡ σκεψάνου· δορίζει ἡ τιμωρίας ἐπιβάλλει. Ὡς Αὐτὸς διὰ τοῦ Προφήτου λέγει· «ἰδοὺ ἐγὼ ἔρχομαι συναγαγεῖν τὰ ἔργα καὶ τὰς ἐνθυμήσεις αὐτῶν». Ὁ δὲ Ἀπόστολος λέγει· «μεταξὺ ἀλλήλων τῶν λογισμῶν κατηγοροῦντων ἢ καὶ ἀπολογουμένων. ἐν ἡμέρᾳ ἡ κρίνει ὁ Θεὸς τὰ κρυπτὰ τῶν ἀνθρώπων».

Αὐτὸς δὲ ὁ Δεσπότης διδάσκων ἡμᾶς, λέγει ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις· ὅτι πρέπει ἡμεῖς πᾶσαν ὁργὴν νὰ ἀποβάλλωμεν· «ὁ ὀργιζόμενος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ, ἔνοχος ἔσται τῇ κρίσει». Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν, τὰ ἀκριβῆ περιεχόμενα τῶν κεμένων παρατίθενται, τὸ δέ, ὅτι τυχαίως ἐκ τῆς Γραφῆς παρελήφθη, εἶναι φανερόν ἐκ τῆς σκέψεως τῆς περιλαμβανομένης εἰς τὴν Γραφήν. Διότι, ὁ σκοπὸς τοῦ Κυρίου ἐπιδιώκει νὰ ἀποκόπτωμεν τὴν εἴσαν καὶ τὸν σπινθηρὰ τῆς ὁργῆς, διὰ παντὸς τρόπον καὶ οὐδεμίαν δικαιολογίαν ὁργῆς ἐντὸς τῶν ἑαυτῶν μας νὰ διαφυλάττωμεν, ἵνα μὴ δεδικαιολογημένως δῆθεν, κινούμενοι κατ' ἄρχας, ἐμπέσωμεν κατόπιν, εἰς τὴν μανίαν τοῦ παραλόγου θυμοῦ.

(ἀκολουθεῖ)

Θεσσαλονική

Εἰς τοὺς ἑρπετοὺς τοὺς τῆς πόλεως, «Τρεῖς ἱερεῖς καὶ «Ἀριον Νέστορας» ἐκλήσαν ἵνα ἐποικοδομη-
τικὸς ὁ θεολόγος κ. Σαῦρος Καραγιάννης κατὰ τὴν εἰς «Ἀριον» ὅρος μεταβῇ τὸν. Ἐσαύτως πληροφορο-
μεθα ὅτι ὁ κ. Στέργιος Παπαμανωλάκης, διὰ τὴν αἰτίαν τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐρ-
γάται ἀνεκδοκῶς διὰ τὴν διοργάνωσιν τῶν γῶν τῆς πόλεως αὐτῆς.

Εὐαγγελικὴ στήλη

ΔΕΙΠΝΟΝ ΜΕΓΑ

(Λουκ. ιδ'. 16--24)

Ὅσάκις ὁ Χριστιανὸς προσέρχεται εἰς τὴν μετάληψιν τῶν τιμίων δώρων, ὁ ἱεροφάντης υποβάλλει «Τοῦ Δείπνου Σου τοῦ μυστικοῦ σήμερον Υἱὲ Θεοῦ κοινωνῶν με παράλαβε». Τὸ Δείπνον αὐτὸ ἔχει τὴν ἱστορικὴν του σύστασι τὴν τραγικὴ ἐκείνη νύκτα τῆς Μεγάλης Πέμπτης, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος προσέφερε εἰς τοὺς μαθητὰς Του καὶ διὰ τῶν μαθητῶν Του πρὸς ὅλον τὸν κόσμον τὰ δύο πολύτιμα στοιχεία τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου, τὸ Πανάχραντον Σῶμα Του καὶ τὸ Πανάχραντον Αἷμα του.

«Λάβετε, φάγετε τοῦτο ἐστὶ Σῶμα Μου» εἶπε διὰ προσέφερε τὸν ἄρτον. «Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες τοῦτο ἐστὶ τὸ Αἷμα Μου, τὸ ὑλὲρ ἡμῶν καὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφρον ἁμαρτιῶν», ἐπανέλαβε, διὰ ἐν συνεχείᾳ προσέφερε τὸ ποτήριον τοῦ οἴνου. Μετὰ δύο ἡμέρας Ἄγγελοι συνέλεξαν ἐκ τῶν πληγῶν τοῦ Κυρίου τὸ Αἷμα καὶ τὸ ἐναπέθεσαν ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Θυσιαστηρίου· ἡ δὲ Ἁγία Χάρις μεταβάλλει εἰς ἐκείστην Λειτουργίαν τὸν ἄρτον καὶ τὸν οἶνον, ὥς Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ.

Ἐκτοτε τὸ Δείπνον αὐτὸ καθίσταται τὸ παντοκρὶν σημεῖον τοῦ πνευματικοῦ βίου τοῦ Χριστιανοῦ. Εἶναι ἀδύνατον νὰ βοηθῇ σωτηρία, χωρὶς τὴν συμμετοχὴ τοῦ Χριστιανοῦ εἰς αὐτὸ τὸ Δείπνον.

Ἐκτὸς ὅμως αὐτὸν τὸ Δείπνον αὐτὸ συνιστᾷ τὴν μεγαλυτέραν τιμὴν διὰ τὸν ἄνθρωπον. Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ Δείπνου αὐτοῦ μεταβάλλει τὸν ἱερὸν χώρον τῶν Ναῶν εἰς οὐρανόν. Ὁ ἄνθρωπος καθίσταται τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁμοεικὸς τῶν Ἀγγέλων, οἱ ὁποῖοι περιπατοῦν περὶ τοῦ Ἁγίου Θυσιαστηρίου, ψάλλοντες «Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος Κύριος Σαβαὶθ πλήρης ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης Σου». Ὑπεράνω ὅμως ὅλων αὐτῶν τῶν φρικτῶν γεγονότων, διὰ τοῦ Δείπνου αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος δέχεται εἰς τὴν ψυχὴν του τὴν παρουσίαν τοῦ ὑλὲρ αὐτοῦ θυσιοθέντος καὶ Ἀναστάντος Λυτρωτοῦ.

Υπερέχει εὐτυχεστέρα εὐτυχία; Τιμιωτέρα τιμὴ; ὕψηλότερα εὐγένεια;

Καὶ ὅμως ὁ ἄνθρωπος ἀπορρίπτει τὴν υπερεπὶ τὴν αὐτὴν τιμὴν καὶ πρὸ παντὸς ἀποβάλλει τὴν σωτηρίαν του. Διότι ἡ συμμετοχὴ εἰς τὴν υπερεπὶ τὴν αὐτὴν τιμὴν προϋποθέτει μίαν προετοιμασίαν μίαν ἀνάστασιν τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, μίαν ἐλευθερίαν ἀπὸ τὰς ὑλικὰς δεσμέσεις. Δὲν συνίσταται ἡ τιμὴ αὐτὴ εἰς βεβιασμένην καὶ συναθρομένην προσέλευσιν τοῦ πιστοῦ πρὸ τοῦ Ἱεροῦ Βήματος. Ἀπαιτεῖται μία διαρκὴς, μία μόνιμος πνευματικὴ προσπάθεια, ἡ ὁποία θὰ καταστήσῃ τὸν ἄνθρωπον ἅγιον τουλάχιστον κατὰ τὴν θέλησιν νὰ παραμείνῃ ἅγιος.

Καὶ εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ δοθεῖσιν αὐτοῖς ἀδυσώπητα τὰ ἐμπόδια τῆς κοσμικῆς ματαιότητος. «Καὶ ἤρξαντο ἀπὸ μίᾳ παρατεῖσθαι πάντες. Ὁ πρῶτος εἶπεν αὐτῷ. ἄγρον ἡγόρασα, καὶ ἔχω ἀνάγκην ἐλθεῖν καὶ ἰδεῖν αὐτόν» ἐρωτᾷ σε ἔχε με παρατημένον. Καὶ ἕτερος εἶπε ζεύγη βοῶν ἡγόρασα πέντε καὶ πορεύομαι δοκιμάσαι αὐτά· ἐρωτᾷ σε ἔχε με πα-

ρατημένον· καὶ ἕτερος εἶπε γυναῖκα ἕγημα καὶ διὰ τοῦτο οὐ δύναμαι ἐλθεῖν».

Ὅλα αὐτὰ σημαίνουν δουλείαν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν κοσμικότητα καὶ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ παρόντος ἐφημέρου βίου. Ὁ ἄνθρωπος καθίσταται εἰδωλολάτρης καὶ προσφέρει κατ' ἐκείστην ὡς θυσίαν εἰς τὰ εἰδωλά του ὅλην τὴν ψυχὴν του.

Ποῖον εἶναι τὸ μέτρον; Νὰ ὑποτάξῃ ὁ πνευματικὸς ἄνθρωπος ὅλας τὰς φροντίδας τοῦ κόσμου ὅλα τὰ διαφέροντα του, ὅλες τὰς ἀγάπας του, εἰς μίαν υπερεπὶ τὴν ἀρχήν, τὴν Σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του. Νὰ μὴ ᾤ διὰ τὸν θόρυβον τῶν φροντίδων αὐτῶν.

Δύσκολον τὸ ἔργον ὅλλ' ἐπιβεβλημένον. Τί θὰ κἀν ὁ ἄνθρωπος, διὰν ἔξωφρα συναντήσῃ εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀμελείας ζωῆς του, τὸν θάνατον! Τί θὰ κἀν διὰν ἀκούσῃ ἄφρον ταύτην τῇ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σουδάπαιτούσιν; Βεβιασμένος θὰ ἐγκαταλείπῃ τὰ εἰδωλά του διὰ νὰ χάσῃ καὶ αὐτὰ καὶ τὴν γαλιωνιότητα.

Ἐάν ὅμως ἀναπτυχθῇ ἀνώτερος τῶν ὑλικῶν ἀπολαύσεων τότε θὰ ἀνακτῇ τὴν αἰωνιότητα, ὅλλ' καὶ με ἡρεμίαν θὰ χαρῇ τὸν κόσμον αὐτόν. Θὰ κατακτείνῃ τὴν ἡγωνιάδην πλεονεξίαν καὶ θὰ αἰσθῇ θῆ τὴν χαρὰν τῶν ἀγαθῶν τοῦ Θεοῦ.

Τὸ Δείπνον τὸ Μέγα εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖον καὶ ἀπαραιτήτον καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μας καὶ διὰ τὴν ἐπίγειον εὐτυχίαν μας. «Ἄνευ Ἀγιασμοῦ οὐδεὶς ὄψεται Κύριον» λέγει τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ.

Ἀς εἴμεθα πάντοτε ἔτοιμοι καὶ ἀνώτεροι τῶν κοσμικῶν φροντίδων.

Καταρτισμὸς Γραφείων

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ χάριν τῆς καλλιτέρας διαφύσεως τῆς ἐργασίας προέβη εἰς τὸν καταρτισμὸν διαφόρων γραφείων καὶ εἰς τὸν διορισμὸν τῶν ἀπευθύνων. Τὰ γραφεῖα εἶναι: 1) Γραμματεία, 2) Τόπου, 3) Χριστιανικῆς Μορφώσεως πιστῶν, 4) Ἐνοριῶν καὶ Παραρτημάτων, 5) Οἰκονομικόν, 6) Κοινωνικῆς Πραγμῆς. Ἀντιστοιχῶς διώριος εἰς τὴν Γραμματείαν τοὺς ἀρχιμ. Παντελεήμονα Τσαλοῦση καὶ Ματθαῖον Λαγγῆν· εἰς τὸ γραφεῖον τύπου τὸν ἱερεῖα Κωνσταντῖνον Παπαγιωάννην· εἰς τὸ γραφεῖον Χριστιανικῆς Μορφώσεως τὸν ἀρχιμ. Ἀγγέλιον Χατζηγεωργίου· εἰς τὸ γραφεῖον Ἐνοριῶν καὶ Παραρτημάτων τὸν ἀρχιμ. Καλλίστην Γαγγανουλόπουλον· εἰς τὸ Οἰκονομικὸν γραφεῖον τὸν ἀρχιμ. Μεροῦριον Καλοσκάμην· καὶ εἰς τὸ γραφεῖον Κοινων. Προοίσις τὸν ἀρχιμ. Στέφανον Τσιτσανηάν, Ἐκπετὸς τῶν γραφείων τούτων εἶναι ἡ διακτεράσις τῶν διαφόρων ζητημάτων τῆς ἀποκεντρωμένης ἐκείστων γραφείων καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῆς ἀπευθύνουμένης δραστηριότητος πρὸς ἀνάδοξον τοῦ Ἀγῶνος εἰς τοὺς διαφόρους κερμεῖς.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορώσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀκάκιον Παπῶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Πάν δὲ χρηματικὸν ἐμβάσμα, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιστολῶν δεῖν νὰ ἀπευθύνῃται ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Μεροῦριον Καλοσκάμην. Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Ἐκ τῶν Γραφείων

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Βορὰ γεγονότα

Ἐρχισεν ἐν τοῦ ἐμφανοῦς πλέον ὁ δημόσιος ἐλεγ-
χος τῶν πραγμάτων τῆς «Ἀδυναμίας» Ἑλληνικῆς
Ἐκκλησίας. Οὕτω ἡ ἡμερολόγια ἐφημερίς «Ἀ π ο ρ ο-
λ ι ε ς» δημοσιεύει πύξιναν ἀρθρὰ τοῦ ἐλλογιματάτου κ.
Ἀνδρ. Καρανίδα, ἀποβλέποντα (κατὰ τὴν ἐφημερίδα)
εἰς τὴν κἀθάρσιν τῆς Ἐκκλησίας ἢ νεωστὶ ἐκδοθεῖσα
ἐφημερίς «Ν ἔ μ σ ι ε ς» ὑπὸ τὸν λίαν διαγεφυδρὸν τί-
τλον «Ἐκκλησία καὶ Σχίσμα» ἐλέγχει σφυδρῶς καὶ αἱ
ὑπόλοιποι ἐφημερίδες, θεωρουμένης ἡ πολιτικῆς ἐρχί-
ζουσι τὰ ἐκδοθέντα ἡμερῶς διὰ τὸν θεωρητικὸν αὐ-
τὸν παράγοντα, τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἡμεῖς τι νὰ εἴπωμεν; Μὴ... πάντως καὶ διαρκῶς
δουλοῦμεν. Ἡ δὲ κατέστασις εἶναι μαθηματικῆ συνέ-
πεια τοῦ ἐξανδραποδισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς
πρωτοστάτης τοῦ πρώτου Ἑλληνικοῦ Βασιλείου ὡς
ἐκείνη διὰ τοῦ ὁργάνου τὸν Φαρακλίου κατεπεμάχι-
σαν τὴν ἀρετὴν τῆς Ἐκκλησίας, κατεστήσαντες αὐτὴν
ἀβούλον ὅργανον διαφόρων σκοπιμότητων. Θετοῦμεν
δουλοῦμεν δὲ διὰ τὸν διαφυγὴν αὐτὴν τοῦ ἐκκλησια-
στικοῦ γόητρου δὲν δύναμεθα ὅμως καὶ τὰ ἐρηθίζον-
τα τὸν ζῆλον, οὕτω τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν Ἐκκλη-
σίαν τῶν εὐσεβῶν ἐκείνων λαϊκῶν, οἵτινες ἐπιζητοῦν
ἡμέρας ἀποστολικὰς καὶ βίαν ἁγίαν.

Ἐννοεῖται μὴν εὐχὴν: Πρὶν τὰ πράγματα ἐξε-
λιχθῶσιν εἰς μίαν θανάσιμον καὶ αἱματηρὰν ἀντιδι-
κίαν μεταξὺ Ἐκκλησίας καὶ Χριστογενήτων
Πληρώματος, πρὶν δημιουργηθῇ μέτωπον ἀντιπαλόν,
βάλλον καὶ ἀντιπάλου μετώπου νὰ ἀναληφθῇ μία
σθεναρὰ πρωτοβουλία ἐν μέρους ὁρισμένων Ἱερουργῶν
(οἵτινες διατηροῦν φλογερὸν τὸν ζῆλον, ὥστε ἡ Ἐκ-
κλησία νὰ ἀποκατασταθῇ εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ λαοῦ
κατὰ τὸ πνεῦμα τῶν κανόνων. Νὰ ἐκινῆται ἡ Ἐκ-
κλησία εἰς τὴν περιοχὴν τῆς ἀσπληγῆς Ὁρθοδοξίας,
ὡς διδομένη καὶ πρὸς τὴν. Καὶ ὡς πρῶτον τοιαύτην
ἐνέργειαν, ἥτις ἀσφαλῶς θὰ συμφινῇ τὴν πλειοψη-
φίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, θεωροῦμεν τὴν ἐπαναφο-
ρὰν τοῦ Ἱουλιανοῦ Ἡμερολογίου εἰς τὴν λατρίαν τῆς
Ἐκκλησίας, πρῶτον τὸ ὅποσον θὰ συνδέσῃ τὴν Ἑλλη-
νικὴν Ἐκκλησίαν, κατὰ ἓνα τρόπον καὶ μετὰ τὸς ὑπολοί-
πους Ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΤΟΥ Δ. Σ. ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. κα-
τὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 30/11/12 1956 ἐδέχθη ὁμο-
φώνως πρότασιν τοῦ συμβούλου του καὶ τέως προέ-
δρου κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ, ὁ
πὺς ἐκφρασθῶσιν τὰ θερμὰ συγκατητήρια τοῦ Δ.
Συμβουλίου δημοσίως καὶ ἀπὸ τὸ ὄργανον τοῦ ἁ-
γῶνος «Φωνὴ Ὁρθοδοξίας» πρὸς τὸν κ. Παναγ.
Ζημαῖλην, ὅπως συνέταξεν τὴν περισπούδαστον
μελέτην «τὸ κύρος τῶν γάμων τῶν Ἑκα-
τομερολογιτῶν κ.λ.π.». Συνιστᾷ δὲ
πρὸς τε τὰ μέλη καὶ τὰ παραρτήματα, ὅπως προμη-
θευθῶσι τὸ βιβλίον τοῦτο.

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
ΚΩΝΝΟΣ ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ Γ. ΤΖΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝΑ ΠΟΛΥΤΙΜΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ

Κατ' αὐτὰς ἐκυκλοφόρησε βιβλίον φέρον τὸν
τίτλον «τὸ κύρος τῶν γάμων τῶν Ἑκατο-
μερολογιτῶν καὶ ἡ θέσις τῆς Ὁρθοκεν-
τικῆς κοινωνίας τούτων», συνταχθέν ὑπὸ

τοῦ κ. Π. Δ. ΣΜΑΪΛΗ, Τμηματάρχου ὑπουρ-
γείου Δικαιοσύνης.

Τὸ βιβλίον τοῦτο ἀποτελεῖ πολύτιμον συμ-
βολὴν εἰς τὴν ἐρευναν τοῦ Παλαιομερολογιτι-
κοῦ ζητήματος Ἐξετάζει τοῦτο ἀπὸ ἀπόψεως
φιλοσοφικῆς, κοινωνικῆς, δογματικῆς, κανονικῆς
καὶ συνταγματικῆς. Διακρίνεται διὰ τὴν ἀντι-
κειμενικότητα τῆς ἐρεῖνης καὶ τὸ ἀκαταμάχη-
τον τῶν ἐπιχειρημάτων. Ὁ συγγραφεὺς κατέχει
τὸ θέμα τοῦ καὶ ἀποδεικνύεται θερμὸς κατή-
γορος μιᾶς καταφόρου ἀδικίας.

Πρὸ παντός διὰ τοῦ βιβλίου τούτου κατα-
κρηνίζεται ἡ μέχρη τοῦδε ἐφαρμοζομένη πολι-
τικῇ, πολιτικῇ διωγμοῦ καὶ βαρβαρότητος καὶ
ὑποδεικνύεται λύσις σύμφωνος μετὰ τὸν πολιτι-
σμόν, τὸ σύνταγμα καὶ τὸν Χριστιανισμόν.

Τὸ βιβλίον αὐτὸ πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ εὐ-
ρότατα. Τὸ ὄργανον τοῦ ἁγῶνος «Φωνὴ
Ὁρθοδοξίας» συγκαίρει θερμῶς τὸν συντά-
κτην διὰ τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐμβριθείαν, μεθ'
ὧν χειρίζεται τὸ θέμα καὶ εὐχεται πλουσίαν τὴν
εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ εἰς αὐτόν.

Ἐν τέλει ἐλπίζομεν, ὅτι λόγῳ τῆς ἐπισήμου
ιδιότητος τοῦ συντάκτου, τὸ βιβλίον τοῦτο θὰ
ἀποτελέσῃ γνώμονα συμπεριφορᾶς τοῦ Κράτους
καὶ τῶν ἀρμοδίων, ὥστε νὰ δοθῇ ἡ ἀρμόζουσα
λύσις εἰς τὸ ἐπίμαχον θέμα αὐτό, τὸ ὅποιον
διατηρεῖ ἐν ἀγωνίαν χιλιάδας Ἑλλήνων, τα-
λαιπωρεῖ αὐτοὺς καὶ ἐκθέτει τὸ γόητρον τῆς
Ἑλληνικῆς πολιτείας.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ Δ. ΣΜΑΪΛΗ ΤΟ ΚΥΡΟΣ ΤΩΝ ΓΑΜΩΝ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΟΤΩΝ Κ Α Ι

Ἡ ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΤΟΥΤΩΝ
Τιμᾶται Δρχ. 25
καὶ διατίθεται ἐκ τῶν Γραφείων

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Παράρτημα Χαλκίδος	Δρχ. 200
» Θηβῶν	» 2000
Ἀνόνημος ἐκ Θεσσαλονίκης	» 100
Π' Εὐγένιος Λερνῆς	» 200
Παράρτημα Λαμίας	» 150
» Ν. Ἰωνίας	» 200
Ἀνόνημος Κυρία	» 100
Παράρτημα Παιανίας	» 1000
» Μακεδονίου	» 100
» Μενιδίου	» 100
Ἀνόνημος Κυρία	» 50
Παράρτημα Χαλκίδος	» 200
» Βασιλικὸν Θεογόνικης	» 500
Δημήτριος Παπαδημητρίου	» 10